

	Iktatószám Budapestre vonatkozó újságcikkek		Osztályozás Tárgy 385. 85.
	Szerző Cím <i>A kivárárok.</i>		Hely Idő 1913'
Forrás: <i>Pesti hírlap.</i>		Személy Helyszám 	
<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1913 11/26</i> (Idő)	(Köt. v. füz.)	

— (A kivárárok.) A legtöbb budapesti ember természetesen ellenkezik azzal, hogy mindenféle szabályok figyelembevételével végezze napi útjait s szem előtt tartsa a közlekedési eszközök utasításait. Különösen akkor látható ez legjobban, ha a közönség rohamokat intéz a villamoskocsik ellen s a kalauznak könyörögve, fenyegetve, olykor gorbáskodva kell elérnie, hogy a kocsit tulsufoltóságát megakadályozza s megmeneküljön a pénzbírságtól. Engedékenyebb természetű utasoknál elég néha egy kis rimánkodás, egy kis esküdözés, hogy a másik kocsis pótkocsival jön s teljesen üres, a makacsabbaknál azonban ez nem elég, ott rendőrt kell emlegetni, megállítással kell fenyegetni, szentekre kell hivatkozni. Az eredmény rendszerint mégis az, hogy győz a jobb belátás s a kocsis elindulhat. Vannak azonban olyan utasok is, akik másféle ravaszsággal kísérleteznek; ezek a „kivárárok.“ Kiváráják, amíg a kalauz kiveszekedte magát, letolta a fölösleget a Perronról, néhány lépéssel tovább állanak s akkor ugranak fel a kocsira, mikor az már mozgásban van. Ha a kalauz időközben bement a kocsis belsejébe, akkor zavartalanul utazhatnak, sikerült a trükk. Ha azonban a kalauz észreveszi a felugró utast, akkor ilyenféle párbeszéd indul meg a Perronon:

— Kérem, tessék leszállni.

Az utas nem mozdul. Elmereng az utca nyüzsgésén, szívja a szivarját, szóval úgy csinál, mintha ez nem neki szólna. A kalauz még mindig türelmes hangon szól:

— A kocsis megtelt, tessék leszállni.

Semmi hatás. Az utas leveri a szivarját hamuját, trüsszent, köhécsel, — szóval nem jön zavarba. Erre következik egy enyhe érintés.

— Kérem, az urnak szölok, tessék leszállni, a kocsis már megtelt.

Az utas úgy tesz, mint aki legmélyebb álmából ébred:

— Nekem szól?

— Igen, igen, nincs hely, mondtam már, tessék leszállni.

— De most a kocsis megy, én nem ugorhatom le.

— Majd megállítom a kocsit.

A kalauz csenget kettőt, a kocsis megáll. Az utas vonakodva bár, de indul lefelé.

— Még képes volna, — mondja méltatlankodva, — azt kívánni az embertől, hogy leugorják a robogó kocsiról. Hallatlan!

Hallatlan valami, tényleg. Az azonban szót sem érdemel, hogy egy utasokkal megtelt kocsis percekig késik azért, mert valaki olyankor ugrik fel a kocsira, mikor az már megtelt, mikor már megy, s képesek felszólítani az illetőt, hogy szálljon le. Azt sem érdemes szóvá tenni, hogy ez a jelenet naponta százszor és százfelé ismétlődik, mert a kivárárok zavartalanul kísérleteznek a nap minden szakában. Ők ép úgy hozzátartoznak a villamoson való utazáshoz, mint az ellenőrök, a titkos felügyelők, a felkapaszkodó utcagyerekek. Egyébként a budapesti specialitások díszes bokrétaájában is számottevő helyen szerepelnek.